

2024-2025

SYVENTÄVIEN OPINTOJEN LOPPUTYÖ

Sara Hilden
akademia

Lotta Ala-Savikola

Minä kuvantekijänä – Johdanto

Olen Lotta Ala-Savikota. Tämä on 8. vuoteni kuvataidekoulussa. Aloitin kuvataidekoulussa 4. luokalla, jolloin hain kuvataidekouluun tekemällä pääsykoetehtävän ja lähettämällä tekemiäni töitä kuvataidekouluun. Lopulta pitkän odotuksen jälkeen sain kuulla, että olin päässyt sisälle ensimmäisellä hakemuksellani.

Harrastan kuvataidetta vapaa-ajallani vaihtelevin määrin ja tekniikoin. Kotona tykkään tehdä paljon nopeita piirroksia. Olen myös maalannut esimerkiksi Katsushika Hokusain tekemän teoksen huoneeni seinälle, sekä Grinchin vanerille. Tykkään siis tehdä paljon erilaisia asioita (3D sekä 2D), vaikka aikaisempaa kokemusta ei välttämättä löytyisi. Arkeani kuitenkin painottaa tavoitteellinen kilpatason golf, sekä lukio.

Kuvataiteen tekemisessä minua inspiroi vapaus tuoda omia ajatuksia esiin kuvataiteellisen ilmaisun kautta. Käyn erilaisissa näyttelyissä satunnaisesti. Sosiaalisessa mediassa seuraan erilaisia taiteilijoita, mm. tatuointiartisteja.

Katsaus syventäviin opintoihin

Osallistuin syventävien opintojen aikana piirustus työpajoihin, sekä nykytaide työpajaan. Mieleeni on erityisesti jäänyt nykytaide 10.vuosikurssi, jolloin teimme ylikulutukseen kantaaottavan teoksen. Edelleen merkittävältä tuntuu myös musteella tekemäni teos, missä on kuvaus perheen keittiöstä, mistä voi nopealla katsauksella saada kuvan, että perheellä ei välttämättä mene hyvin, mutta kun kuvaa alkaa katsomaan tarkemmin saattaa huomata, että perhe on onnellinen ja elää aivan tavallista elämää.

Asetin itselleni tavoitteeksi löytää oman tapani tehdä kuvataidetta, sekä myös tarinallista. Syventävien opintojen aikana suurin kiinnostuksen kohteeni oli ihmisen anatomian piirtäminen, nykyään ihmisen anatomia kiinnostaa suuresti mutta enemmän biologisista tai psykologisista näkökulmista. Halusin myös vaikuttaa tulevaisuudessa töilläni arvoihin.

Asettamani tavoitteeni toteutuivat osittain. Oma tapa tehdä kuvataidetta on vahvistunut todella paljon. Syventävien opintojen aikana teoksissani toistui erilaisia aiheita, kuten luonto, ihmiset, esineet (kokonaisuudet). Teoksissani yleensä toistuu elämäni eri tilanteet tai vaiheet. Tykkään sujauttaa teoksiini eri aiheita omasta elämästäni.

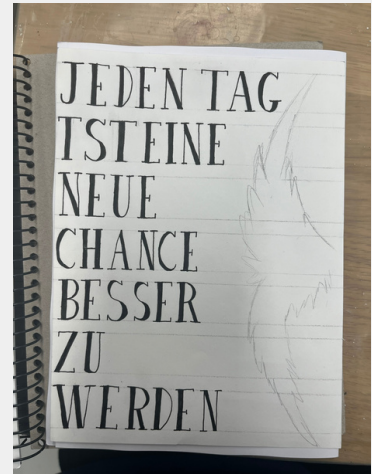
Taidekäsitykseni laajeni syventävien opintojen aikana paljon. Perusopintojen aikana määrittelin taiteen ilmaisumuotona. Nykyään ajattelen kuvataidetta laajasti. Ajattelen että kuvataidetta on ympärillämme koko ajan ja otamme siitä vaikutteita huomaamattamme. Nykyään uskallan yhdistellä enemmän eri tekniikoita teoksissani. Kuvataidekoulussa en ole tehnyt hirveästi kantaaottavia teoksia, mutta erilaiset kantaa ottavat teemat ovat esiintyneet tekemissäni teoksissa häilyvästi.

Olen tuonut omia arvojani esille taiteessa, mutta en suoraan. Olen halunnut ottaa esimerkiksi kantaa ennakoluuloihin ja ihmisarvoihin Päätötyön aihetta en ole käsitellyt aikaisemmissani teoksissa.

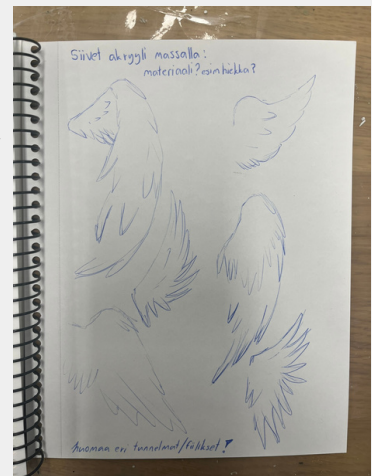

Päättötyö

Päättötyöni pääsanoma on, että maailma itsessään on täysin merkitsemätön ja vain me itse voimme antaa sille merkityksen. Teoksen idea on haastaa ihmisiä pohtimaan mitkä asiat ovat omassa elämässään tärkeitä, ja miksi tekee asiat juuri tällä tavalla. On myös tärkeää muistaa, että ikinä ei ole liian myöhäistä. Ei saisi verrata itseämme liikaa muihin vaan seurata omaa sisintään ja sydäntä ❤️ Työssäni on teksti saksaksi missä lukee ”jokainen päivä on uusi mahdollisuus tulla paremmaksi”. Miksi juuri saksan kieli? No, olen opiskellut saksaa 3 luokasta lähtien. Moni voisi luulla, että puhun saksaa sujuvasti mutta näin ei todellakaan ole. Monta kertaa olen ollut sen opiskelun lopettamassa koska kaverit myös tai opiskelu on tuntunut raskaalta. Kaikista vastoinkäymisistä huolimatta palo saksan kielen lukemiseen on aina löytynyt ja vahvistunut vuosi vuodelta. Siksi teksti on saksan kielellä koska se kuvastaa paljon minua, minun sinnikkyttäni lyhyestä pinnasta huolimatta.

En ole suoranaaisesti nähnyt tätä aihetta käsitteleviä teoksia, mutta en osaa varmaksi sanoa eikö sellaisia olisi. Tekniikat valitsin sen perusteella, mitä ajattelin, että jaksaisin työstää koko puoli vuotta. Enimmäkseni olen tehnyt niin kuvataidekoulussa, kuin vapaa-ajalakin piirrustuksia, mutta tiesin että en jaksaisi työstää yhtä piirrustusta puolta vuotta, joten lopulta päädyin sekatekniikkaan. Sekatekniikan ansiosta jaksoin työstää yhtä osa-alueitani työssä hyvällä draivilla, sillä työssäni oli vaihtelevia tekniikoita. Tutuin tekniikka oli maalaaminen, joka onnistui mielestäni hyvin, kun taas kolmiulotteisten osien tekeminen oli minulle vieraampaa, jonka seurauksena myös haasteita ilmaantui.

Kipsin valitsin torsoon materiaaliksi siksi koska se kuvastaa sitä, että vaikka olisi kuinka hauras, rikkinäinen, keskeneräinen, tai mitä lie pystyy kuitenkin kaikesta huolimatta pysymään kasassa omalla vahvalla tahdon voimalla ja uskolla itseensä. Teoksessa myös torso on paljas ja haavoittuvainen, mutta samalla ylväs. Ei tarvitse hävetä omaa ikuista keskeneräistä matkaa itsensä kanssa.

Teoksen siipi on tehty medium-massalla. Siipi kuvastaa sisäistä voimaa, sekä suurta tahtoa kehittyä omana itsenään. Elämässä ei ole tarkoitus mennä sieltä missä aita on matalin vaan haasta ja kehittää itseään ja se tässä elämässä on parasta. Parasta huomata oma kehitys ja onnistumiset. Maalaus tuli materiaalina täysin kokonaisuuden luomisen kannalta. Vaikka tykkäänkin rönsyilevästä taiteesta, liika olisi ollut liikaa. Joten päädyin maalaamaan niin taustan kuin tekstinkin.

Tavoitteeni

Tavoitteeni lopputyön tekemiseen oli tehdä sitä hyvällä asenteella alusta loppuun asti. Halusin myös oppia työssäni uusia taitoja (3D), mutta näyttää myös vanhoja taitojani (maalaus)

Etenin pääsääntöisesti alkuperäisen suunnitelmani mukaan. Alkuperäisen suunnitelmani mukaan värimaailma oli paljon tummempi, mutta jo alkuvaiheessa päädyn kuitenkin vaaleampaan, koska se sopi mielestäni treemaani paremmin.

Myös torson kiinnityksessä ilmeni haasteita. En ollut ennen tehnyt näin isoa 3D uloketta maalaukseen, joten en osannut arvioida kankaan vetolujuutta, sekä kestävyyttä. Jouduin siis lopulta muuttamaan torson kiinnitystapaani. Aluksi olin ajatellut kiinnittäväni sen vain kipsillä. Lopulta päädyin käyttämään liimaa, sekä mediuumeja

Ajankäytön kanssa tuli myös loppua kohden haasteita. Olin ajatellut, että torson kiinnittämiseen ja siistimiseen menisi minulla vain muuta kerta, mutta kiinnitystavan muuttamisen takia se vaati useita liimausketoja ja pitkiä kuivumisaikoja, jonka takia työn valmistuminen viivästyi.

En ollut myöskään aikaisemmin käyttänyt sellaista massaa siivessä, ja ajattelin sen kuivuvan valkoiseksi, vaikka lopulta se kuivuikin läpinäkyväksi. Tämän seurauksena siiven maalaamisesta tuli lisä vaihe, jota en ollut alunperin ajatellut.

Itsearviointi

Työskentelyssä helpointa oli pohjan maalaaminen, sillä oli todella vapauttavaa maalata aluksi isoilla vedoilla pohjaväriä. Vaikeinta oli suunnitteluvaihe. Ideoita oli paljon, mutta oli todella vaikeaa hahmottaa, paljonko aikaa kuluu teoksen tekemiseen, sekä mikä ideoista olisi kiinnostavaa, sekä mahdollista toteuttaa rajatussa ajassa. Parasta kuitenkin koko prosessissa oli nähdä, kun työ etenee ja onnistuu eri osa-alueiden tekemisessä. Kaikki tietenkin huipentui lopultakin valmiiksi saatuun lopputulokseen.

Päättötyön tekeminen tuntui todella kivalta ja mielenkiintoiselta. Välillä kuitenkin uuvuttavalta ja haastavalta, mutta näin olin ajatellutkin työn tekemisen menevän Jos aloittaisin uuden päättötyön, tekisin varmaan aivan erilaisen kokonaisuuden. Tekisin monesta muste/tussi piirustuksesta muodostuvan kokonaisuuden.

Opin päättötyöprosessin aikana, että matka valmiiseen kokonaisuuteen on pitkä ja kaikki ei todellakaan aina mene niin kuin on suunnitellut, mutta mutkien ja ongelmien kautta kokonaisuus voi silti olla onnistunut ja ehjä kokonaisuus. Opin myös sen, että suunnittelulle kannattaa varata aikaa, mutta tekemiseen kannattaa ryhtyä reippain ottein. Päättötyön aikana kehityin myös pitkäjänteisyydessä, mikä on suuri heikkouteni. Päättötyön tekeminen oli huippu opettavainen, mutta raskas prosessi. Tällaista kokemusta ei olisi varmastikaan tullut ilman Sara Hildenin Kuvataidekoulua, joka mahdollisti niin materiaalit, kuin työskentelytilat. Kaikenkaikkiaan olen ylpeä siitä, että teokseni on valmiina kokonaisuutena näyttelyssä.

